

AUTORKA *NEW YORK TIMES* BESTSELLEROV

LUCINDA
RILEYOVÁ
TIĚŇOVÁ
SESTRA

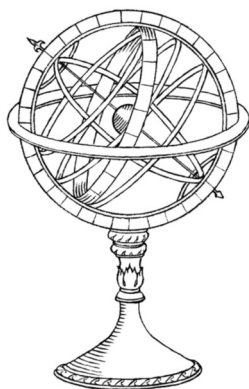

TATRAN

TIEŇOVÁ SESTRA

Star

LUCINDA RILEYOVÁ

3. DIEL

TATRAN

Z anglického originálu Lucinda Riley: The Shadow Sister,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Pan Books, an imprint of Pan Macmillan, London 2016,
preložila Mária Kočanová.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2020 ako 5232. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a väzbu spracoval podľa pôvodného návrhu AldoDesign, Bratislava.

Zodpovedná redaktorka Tatiana Búbelová

Jazyková redaktorka Martina Pinková

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačila Těšínska tiskárna, a. s., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © Lucinda Riley 2016

Translation © Mária Kočanová 2020

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2020

ISBN 978-80-222-1058-4

Venujem Flo

*No v tvojej celistvosti nech ostanú medzery.
A nech nebeský vietor tancuje medzi nimi.*

Chalíl Džibrán

Postavy

ATLANTIS

tatko Slaný – *adoptívny otec sestier (zosnulý)*

Marina (Ma) – *opatrovatelka sestier*

Claudia – *gazdiná v Atlantise*

Georg Hoffman – *právnik tatka Slaného*

Christian – *skipper*

SESTRY D'APLIÈSE

Maia

Ally (Alkyoné)

Star (Asteropé)

CeCe (Kelainó)

Tiggy (Taygeté)

Elektra

Meropé (chýbajúca)

Star

Júl 2007

Astrantia major
(*Jarmanka väčšia* – čelad: *mrkvovité*)

Názov odvodený od latinského slova *hviezda*.

Navždy si zapamätám, kde presne som bola a čo som robila, keď som sa dozvedela, že mi zomrel otec...

S perom ešte vždy zmeraveným nad papierom som zdvihla pohľad k júlovému slnku – či skôr k nepatrnému lúču, ktorému sa podarilo preniknúť pomedzi okno a múr z červených tehál niekoľko metrov predomnou. Všetky okná nášho nevelkého bytu boli obrátené k jeho ponurosti a aj napriek tomu, že bolo pekné počasie, v byte vládlo šero. Veľmi sa líšil od Atlantisu, môjho domova z detstva na brehu Ženevského jazera.

Uvedomila som si, že som sedela presne na tom mieste, kde teraz, keď CeCe vkročila do našej skromnej malej obývačky a oznámila mi, že tatko Slaný zomrel.

Položila som pero a išla si napustiť pohár vody z vodovodu. V horúčave bolo dusno a sparno a ja som sa smädne napila uvažujúc, že to vlastne nemusím robiť – podstupovať bolesť zo spomienok. Myšlienku mi vnukla mladšia sestra Tiggy, keď sme sa stretli v Atlantise tesne po tatkovej smrti.

„Drahá Star,“ povedala, keď sme sa člnom vybrali na jazero, aby sme sa aspoň nakrátko odpútali od zármutku, „viem, že je pre teba ťažké hovoriť o svojich pocitoch. No viem aj to, že nesmierne trpíš. Čo keby si si myšlienky zaznamenala?“

Pre dvoma týždňami v lietadle cestou domov z Atlantisu som sa zamyslela nad sestrinými slovami. A dnes ráno som sa pustila do písania.

Zízala som na tehlový múr a s trpkosťou uvažovala, že je dokonalou metaforou môjho terajšieho života, a pousmiala som sa nad tým. A ten úsmev ma vrátil k doškriabanému drevenému stolu, ktorý náš pochybný domáci určite zohnal za babku v nejakom starinarstve. Znovu som si sadla a zdvihla elegantné plniace pero, čo mi tatko Slaný daroval k dvadsiatym prvým narodeninám.

„Nezačnem tatkovou smrťou,“ povedala som nahlas. „Začnem tým, ako sme prišli sem, do Londýna...“

Strhla som sa na buchnutie vchodových dverí a vedela som, že je to moja sestra CeCe. Všetko robila hlučne. Zrejme bolo nad jej sily, aby šálku s kávou položila bez toho, aby ňou tresla o tanierik a vyšplachla obsah dookola. Dokonca nikdy nepochopila zásady „rozprávania v miestnosti“ a vrieskala až tak, že keď sme boli malé, Ma sa začala obávať a dala jej skontrolovať sluch. Pravdaže, mala ho v poriadku. V skutočnosti to bolo práve naopak – CeCe mala sluch vyvinutý až nadmieru dobre. Ani mne nič nebolo, keď ma o rok neskôr Ma zobrala k odborníkovi, lebo ju trápila moja zamlknutosť.

„Slová má v hlave, ale radšej ich nepoužíva,“ vysvetlil jej terapeut. „Keď usúdi, že prišiel správny čas, urobí to.“

V úsilí komunikovať so mnou ma Ma doma začala učiť základy francúzskej posunkovej reči.

„Takže vždy, keď budeš niečo chcieť alebo potrebovať,“ vysvetlila mi, „môžeš mi to naznačiť. A toto v tejto chvíli cítim ja k tebe.“ Ukázala na seba, prekrížila si dlane na srdci a potom ukázala na mňa. „Lúbim ťa.“

Aj CeCe sa to rýchlo naučila a potom sme si posunkovú reč, ktorú Ma spočiatku používala na komunikáciu so mnou, rozšírili na vlastný tajný jazyk – zmes posunkov a vymyslených výrazov, ktoré sme používali, keď sme si pred ľuďmi chceli povedať niečo tajné. Obe sme sa zabávali na zarazených výrazoch našich sestier, keď som pri raňajkách posunkami niečo zlomyselne okomentovala ponad stôl a nezdržali sme sa smiechu.

Pri spätnom pohľade som si uvedomila, že ako sme s CeCe rástli, stávali sme sa dokonalým vzájomným protikladom: čím menej som rozprávala, tým bola CeCe hlučnejšia a čoraz častejšie hovorila aj za mňa. A čím viac rozprávala, tým menšiu potrebu hovoriť som sama cítila. Naše povahy sa jednoducho umocnili. V útľom detstve, keď som sa pohybovala v tlačnici so šiestimi ďalšími sestrami, to zjavne nebolo veľmi na škodu – mohli sme sa spoľahnúť jedna na druhú.

No teraz vysvitlo, že mi to začína prekážať...

„Hádaj, čo je nové! Našla som ho!“ CeCe prihrmela do obývačky. „A o niekoľko týždňov sa môžeme nastahovať. Staviteľ ešte musí dorobiť posledné úpravy, ale keď bude dokončený, bude úžasný. Panebože, je tu na zadusenie. Nevie sa dočkať, kedy vypadneme.“

CeCe odišla do kuchyne a počula som, ako naplno pustila vodu a tá sa

určite rozstrekla po celej pracovnej doske, ktorú som predchvíľou vyutierala dosucha.

„Dáš si vodu, Sia?“

„Nie, ďakujem.“ Hoci CeCe ma tak volala, iba keď sme boli samy, v duchu som sa pokarhala, že ma podráždilo použitie prezývky, čo si pre mňa vymyslela v detstve. Pochádzala z knihy, čo mi tatko Slaný daroval na Vianoce. Volala sa *Príbeh Anastasie* a bola o dievčati, ktoré žilo v lesoch Ruska a ukázalo sa, že je princezná.

„Vyzerá ako ty, Star,“ povedala mi päťročná CeCe, keď sme hľadeli na portrét dievčaťa v knihe. „Možno si aj ty princezná – s tými zlatými vlasmi a modrými očami si na to dosť pekná. Odteraz ťa budem volať Sia. K CeCe sa to dokonale hodí. Dvojčatá Cee a Sia!“ Od nadšenia splasla dlane.

Až keď som sa neskôr dozvedela skutočný príbeh ruskej cárskej rodiny, pochopila som, čo sa stalo s Anastasiou Romanovovou a jej súrodencami. Ich príbeh vôbec nebol rozprávkový.

Ani ja som už nebola dieťa, ale dvadsaťsedemročná žena.

„Viem, že ten byt sa ti bude páčiť.“ CeCe znovu vletela do obývačky a zvalila sa na popraskanú koženú pohovku. „Objedнала som nám obhliadku zajtra predpoludním. Stojí nekresťanské peniaze, no teraz si ho môžem dovoliť, najmä keď mi agent povedal, že City je momentálne hore nohami. Ľudia s kúpou vyčkávajú a tak som s ním dohodla najnižšiu možnú sumu. Je načase, aby sme si zaobstarali slušné bývanie.“

Je načase, aby som si zaobstarala slušný život, pomyslela som si.

„Ty chceš ten byt kúpiť?“ opýtala som sa.

„Áno. Teda ak sa ti bude páčiť.“

Ostala som taká ohúrená, že som nevedela, čo na to povedať.

„Si v poriadku, Sia? Zdáš sa mi unavená. Spala si dobre?“

„Nie.“ Pri najlepšej vôli som sa nepremohla a oči sa mi zaliali slzami pri predstave dlhých bezsenných hodín, čo sa tak vliekli v žiali za milovaným otcom. Nemohla som uveriť, že je naozaj preč.

„Zrejme si dosiaľ v šoku. Veď sa to stalo sotva pred niekoľkými týždňami. Sľubujem, že keď si zajtra pozrieš náš nový byt, bude ti hneď lepšie. Depresiu ti spôsobuje táto diera. Mňa teda každopádne deptá,“ dodala. „Už si poslala e-mail chlapíkovi, čo organizuje tie kuchárske kurzy?“

„Áno.“

„Kedy začínaš?“

„Na budúci týždeň.“

„Výborne. V tom prípade budeme mať dosť času vybrať nábytok do nášho nového domova.“ CeCe podišla ku mne a z ničoho nič ma objala. „Neviem sa dočkať, kedy ho uvidíš.“

„Nie je úchvatný?“

CeCe rozťahla doširoka ruky a objala rozľahlý priestor, v ktorom sa jej hlas odrážal od prázdnych stien. Potom podišla k obrovskému presklenému priecheliu a odsunula dvere.

„A pozri, balkón prenechávam tebe,“ povedala a kývla mi, aby som ju nasledovala. Vykročili sme na balkón. *Balkón* bol skromný výraz na opis priestoru, v ktorom sme stáli. Bola to skôr dlhá a nádherná terasa umiestnená vo vzduchu nad Temžou. „Môžeš ho zaplniť svojimi bylinkami a tými krásnymi kvetmi, s ktorými si sa prplala v Atlantise,“ dodala CeCe cestou k zábradliu, odkiaľ sme sa zadívali na sivú hladinu pod sebou. „Nie je to úchvatné?“

Prikývla som, ale ona sa už vracala dnu, takže som sa pobrala za ňou.

„Kuchyňu treba ešte zariadiť, no len čo podpíšem zmluvu, máš voľnú ruku pri výbere sporáka, chladničky a všetkého ostatného. Veď z teba čo nevidieť bude profesionálka,“ vyhlásila a žmurkla na mňa.

„To sotva, CeCe. Prihlásila som sa iba na krátky kurz.“

„Si nesmierne nadaná, takže podľa mňa si nájdeš prácu, keď uvidia, čo dokážeš. Tak či onak si myslím, že je to pre nás obe perfektné bývanie. Nemyslíš? Tamten koniec môžem využiť ako ateliér.“ Ukázala na priestor medzi zadnou stenou a špirálovitým schodiskom. „Je tam priam fantastické svetlo. A ty budeš mať svoju obrovskú kuchyňu. Toto jediné v centre Londýna mi aspoň trochu pripomína Atlantis.“

„Áno. Je tu pekne. Ďakujem.“

Videla som, aká je vzrušená, že ten byt našla, a musela som priznať, že je impozantný. Nechcela som prasknúť jej nadšenú bublinu tým, že jej poviem pravdu: život v tejto rozľahlej bezvýraznej sklenenej škatuli s výhľadom na mútnu rieku je na míle vzdialený od Atlantisu.

CeCe s agentom ďalej debatovali o budúcej svetlej drevenej dlážke a ja som sa v duchu pozastavila nad svojimi negatívnymi myšlienkami. Uvedomovala som si, že som rozmaznaná. Veď v porovnaní s ulicami Dillí alebo chatrčami bedárskej štvrte, čo som videla na predmestí Phnom Pénhu, novučický byt v strede Londýna vôbec nebol útrpný.

Išlo skôr o to, že by som uprednostnila malú jednoduchú chalúпку, ktorá by mala základy pevne ukotvené v zemi, s vchodovými dverami, ktoré by viedli priamo na kus pozemku.

Preladila som sa späť na trkotanie CeCe o diaľkovom ovládači na okenné rolety a ďalšom na neviditeľné priestorové reproduktory. Za agentovým chrptom mi naznačila „kečas“ a prevrátila oči. Podarilo sa mi pousmiať, hoci som sa cítila zúfalo stiesnena, lebo som nemohla len tak otvoriť dvere a utiecť... Mestá ma zadúšali; hluk, pachy, zástupy ľudí na mňa pôsobili desivo. No tento byt bol aspoň priestranný a vzdušný...

„Sia?“

„Prepáč, Cee. Čo si povedala?“

„Chceš ísť hore a pozrieť sa na spálne?“

Vyšli sme po špirálovitom schodisku do izby, kde sme podľa sestričných slov mali spolu spávať, hoci tam bola ešte jedna voľná izba. A cítila som, ako mnou prebehla triaška, hoci na druhej strane bol odtiaľto zhora nádherný výhľad. Potom sme si pozreli fantastickú kúpeľňu hneď vedľa a ja som si uvedomila, že CeCe urobila absolútne všetko, aby našla niečo milé, čo by nám obom vyhovovalo.

Išlo však o to, že sme neboli partnerky. Boli sme sestry.

Po obhliadke CeCe nástojila, že ma zavedie do obchodu s nábytkom na King's Road, až sme napokon nasadli na autobus domov a odviezli sa ponad rieku po Albertovom moste.

„Je pomenovaný podľa manžela kráľovnej Viktórie,“ informovala som ju zo zvyku. „A jeho pamätník stojí v Kensingtonskej...“

CeCe ma prerušila posunkom „sklapni“, ktorý mi chrstla priamo pred tvár. „Star, hádam mi nechceš povedať, že ešte vždy nosíš so sebou turistického sprievodcu?“

„Áno,“ priznala som a oplatila jej to posunkom „suchárka“. Dejejis som zbožňovala.

Vystúpili sme z autobusu neďaleko nášho bytu a CeCe sa ku mne obrátila. „Poďme sa navečerať do podniku na konci ulice. Máme dôvod na oslavu.“

„Nemáme peniaze.“ *Ja teda každopádne nie*, pomyslela som si.

„Pozývam ťa,“ ubezpečila ma CeCe.

Zašli sme do miestneho hostinca a CeCe objednala fľašu piva pre seba a malý pohár vína pre mňa. Ani jedna sme nepili veľa – CeCe totiž neznáša alkohol, čo si naplno uvedomila po jednom mimoriadne bujarom tínedžerskom večierku. Kým stála pri barovom pulte, uvažovala som

o záhadných financiách, ktoré sestra nečakane získala deň po tom, ako sme všetky od tatkovho právnikovi Georga Hoffmana dostali obálky, čo nám zanechal tatko Slaný. CeCe za ním išla do Ženevy. Prosila Georga, aby mi dovolil zúčastniť sa na stretnutí, ale on jej žiadosť priamo zmietol zo stola.

„Bohužiaľ, musím sa riadiť žiadosťou svojho klienta. Váš otec trval na tom, aby sa všetky moje stretnutia s jeho dcérami konali zásadne jednotlivo.“

Tak som čakala v prijímacej miestnosti, zatiaľ čo CeCe sedela v kancelárii. Keď odtiaľ vyšla, videla som, že je napätá a vzrušená.

„Prepáč, Sia, ale musela som podpísať akúsi hlúpu klauzulu o mlčanlivosti. Zrejme ďalšia z tatkových drobných hier. Môžem ti povedať len toľko, že som dostala dobrú správu.“

Kam mi pamäť siahala, bolo to jediné tajomstvo, ktoré CeCe predomnou mala, a ešte vždy som netušila, kde tie peniaze nabrala. Georg Hoffman nám vysvetlil, že tatko Slaný nám poskytol finančné prostriedky iba na základné potreby. No povedal aj to, že za ním môžeme prísť kedykoľvek, keď budeme potrebovať ďalšiu finančnú podporu. Možno ho stačí len požiadať, presne ako to zrejme spravila CeCe.

„Na zdravie!“ CeCe ťukla fľašou o môj pohár. „A na náš nový život v Londýne.“

„A na tatka Slaného,“ dodala som so zdvihnutým pohárom.

„Áno,“ prisvedčila CeCe. „Mala si ho úprimne rada, však?“

„Ty nie?“

„Pravdaže áno. Veľmi. Bol... jedinečný.“

Priniesli nám jedlo a ja som sledovala, ako sa CeCe doň hladne pustila. Uvažovala som, že hoci sme obe boli jeho dcéry, jeho smrť som vnímala iba ako vlastný zármutok, nie náš spoločný.

„Myslíš, že by sme ten byt mali kúpiť?“

„CeCe, je to tvoje rozhodnutie. Ja za ten byt neplatím, preto nemám právo to komentovať.“

„Nebud' smiešna. Vieš, že čo je moje, je aj tvoje, a naopak. Navyše ak sa niekedy rozhodneš otvoriť obálku, čo ti nechal tatko, nie je isté, čo v nej nájdeš,“ nabádala ma.

Hučala do mňa, odkedy sme tie obálky dostali. Svoju otvorila takmer okamžite, ako sme osameli, a čakala, že sa zachová rovnako.

„No tak, Sia, neotvoríš ju?“ nástojila.

Ja som však nevládala... lebo nech v nej bolo čokoľvek, znamenalo to

prijatie faktu, že tatko už nie je medzi nami. A ja som na to ešte nebola pripravená.

Keď sme sa najedli, CeCe zaplatila účet a vrátili sme sa do svojho bytu, odkiaľ zatelefonovala do banky a dala previesť platbu za nové bývanie. Potom si sadla pred svoj notebook a postťažovala sa na nespoľahlivé pripojenie.

„Poď mi pomôcť vybrať pohovky,“ zavolala z obývačky, keď som si pustila vlažnú vodu do zažltnutej vane.

„Idem sa okúpať,“ odvetila som a zamkla sa v kúpeľni.

Lahla som si do vody a ponorila si hlavu, takže som mala pod hladinou uši aj vlasy. Započúvala som sa do bublavých zvukov – *zvukov maternice*, pomyslela som si – a usúdila, že musím odísť skôr, ako celkom zošaliem. Za nič z toho nemohla CeCe a v nijakom prípade som sa na nej nechcela vršiť. Mala som ju rada. Bola so mnou každúcky deň môjho života, lenže...

Po dôkladnej úvahe som o dvadsať minút vkročila do obývačky.

„Užila si si?“

„Áno. CeCe...?“

„Poď sa pozrieť na pohovky, čo som našla.“ Kývla, aby som podišla k nej. Poslúchla som ju a neprítomne zízala na rozličné odtiene farieb na monitore.

„Ktorá je podľa teba najlepšia?“

„Ktorá sa páči tebe. Zariaďovanie domácnosti je tvoja parketa, nie moja.“

„Čo táto?“ CeCe ukázala na monitor. „Asi by sme ju mali najskôr vyskúšať, nemôžeme sa predsa spoliehať iba na vzhľad. Musí sa na nej aj pohodlne sedieť.“ Napísala si názov a adresu predajcu. „Možno by sme tam zajtra mohli skočiť.“

Zhlboka som sa nadýchla. „CeCe, prekážalo by ti, keby som sa na niekoľko dní vrátila do Atlantisu?“

„Ak sa ti chce, Sia, tak jasné, poďme. Pozriem nejaké lety.“

„Vieš, vlastne som uvažovala, že pôjdem sama. Chcem povedať...“ Preglgla som a zocelovala sa, aby som nestratila odvalu. „Máš tu veľa povinností a starostí s novým bytom a vecami okolo toho... Navyše mieniš začať kopu nových projektov a určite sa nevieš dočkať, kedy sa do nich pustíš.“

„Áno, ale niekoľko dní ma nezabije. A ak tam chceš ísť, chápem ťa.“

„Naozaj si myslím,“ vyhlásila som rozhodne, „že by som radšej išla sama.“